~~СЕДАМ~~ САМ СО СВОЈОТ ПЛАМЕН ВО ГРАДИТЕ

~~Седам~~ Сам заробен во зелената одаја на ~~[illegible]~~ дворот.
Нема никого: ни пријатели, ни блиски ни непознати.
Сè е смирено. Само тишината ги дебне и ги лови
немирните шумови на лисјата и веднаш ги скаменува.

Ноќта се отвора благородно како цвет што разденува.

Пука некоја невидлива пупка на црвен трендафил
и од пукнатите лисје вирка пожар со црвено лице.
Пупката расте, се шири и сиот двор го ожарува,
но за миг црвениот трендафил исчезнува и пожарот згаснува.
А црвениот пламен го бара местото на моето срце
и таму полека во огромно пламено дрво израснува.

~~Седам~~ Сам заробен во зелената одаја на дворот.
Нема никого: ни пријатели ни блиски ни непознати.
Седам сам со својот пламен во градите.
Пламенот ме огрева посилно и од зборот
на поетите
исчезнати во свемирот и синевината
барајќи го светот на убавината,
непознатата и ненадминатата.

Црвениот трендафил како крв се шири, истекува,
а овој пламен во градите навек тука ќе векува.